

KANADSKÉ LISTY

Agreement No. 40012841.

388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3. Tel. /905/ 278-4116.

E-mail: mirko388@allstream.net

No.3-4, Vol.42., March-April--březen-duben 2008.

"TIME"-16.November 1953:

EAST GERMANY: THREE MADE IT

In West Berlin one night last week, an unsuspecting German was snuntering near a stretch of barbed wire that marked the barrier between the free and the Red sectors of the city. Suddenly two ragged, haggard and grim-faced young men popped out of nowhere, poked a pistol against the German stroller's chest. One of them rasped: "Take us to the American military police. If you hand us over to the Russians, we shoot you." The German hastily complied. Not far away a third young man, also armed, accosted a German waiting for an El train and had himself taken to the Americans the same way.

Thus ended a saga—replete with danger, death, bravery and suffering—that had begun four weeks earlier; it had echoed in shrill and mysterious announcements over the Communist radio and in its press.

Originally, the three were five, all Czechs: two brothers, Ctirad and Josef Masin, in their early 20s; a friend, Milan Paumer, 22, a military cadet; Zbynek Janata, 30, a factory executive; and Vaclav Svejda, 30, a disappropriated landowner. Armed with one revolver of about .35 caliber, two smaller automatics and 52 cartridges—arms hidden since World War II—the group formed up in Prague. Early in October they crossed the Czech-East German frontier at night. They were almost due south of Berlin and some 130 air miles away.

Five days later they had covered about a third of the distance on foot, living on apples and potatoes. They sold a silver cigarette case, a watch and two sweaters for train fare. At Ucker, only 40 miles from Berlin, they had their first gun fight with the Vopos (People's Police). "As we were leaving the station," Ctirad Masin recounted later, "Vopos suddenly confronted us and asked for identification... My brother and I drew our guns and started shooting. Three of the Vopos

fell, and the others fled, as did all the bystanders. Then we ran... Later we realized that Janata was missing. We heard from some East zone people that he had been arrested at the station."

Then there were four.

Fire in the Woods. Sixteen miles farther on, scenting danger (by then there was a price on their heads and 12,000 Vopos were looking for them), the Czechs hid in a haystack, foraging at night for food. One day they heard a man's voice; the man was saying that he knew the refugees were hidden near by and that he was going to inform the police. Then a woman's voice: "Why, for the sake of heaven above, do you want to do that?"

That night they moved on. A police limousine and two motorcycles stopped on the road; the police opened fire as the Czechs ran into a patch of woods. The Vopos surrounded the patch with searchlights and combed it with machine-gun fire. Svejda was hit. The other three wanted to take him along, but the wounded man said: "Leave me here. Save yourselves."

After that, there were three.

Under the El. Less than 13 miles from Berlin, on a railroad bridge, the three got into another gun fight with police. Paumer was hit in the belly and groin—and later, in still another gun fight, in the hand—but was able to keep going. When they reached an outlying station of the city's elevated railway, Ctirad Masin, who hid under a car, made it to West Berlin in one jump. The other two managed to get there safely a little later. Thus three brave men had outwitted and humiliated thousands of Communist police.

/Ctirad /Radek/ Mašin lives in Ohio, Josef Mašin in California and Milan Paumer in Poděbrady, Czech Republic./

The Most Respected Czech Artist

FRANTIŠEK KUPKA (1871-1957)

This most famous Czech artist grew up in Dobruška, a small East Bohemian town, where he learned saddle-making. His teacher noticed he had an artistic bent and recommended that he study art at the Prague Academy. He did so and after graduating,

moved to Vienna where his religious paintings impressed the elite of Viennese society who soon commissioned him to paint portraits. He even painted the Empress Sissi. He later moved to Paris where he became a caricaturist. It wasn't until 1912 that he exhibited his abstract paintings. Parisians, however, didn't understand the lines and circles and felt they made no sense; critics wrote scathing reviews. That's when Kupka began to suffer spells of depression. It was at this time that he became acquainted with the future Czech President, Thomas Garrigue Masaryk, who lived in Paris during World War I. Thanks to him, Kupka designed uniforms as well as a flag for the Czech Legionnaires. He also painted postcards with anti-Austrian caricatures.

ÚČTOVÁNÍ S MOSKVOU

V Norimberku byli souzeni nacističtí zločinci, mezi žalobci a soudci zasedali i sovětské zástupci. Norimberský proces byl soudem vítězů nad poraženým. Nikdo nežádal, aby také zločiny sovětské byly souzeny. Jen v Katyni zavraždili sověti za války 11.000 polských důstojníků a vinu dávali stále Němcům, ačkoliv již za války byly důkazy, že se to stalo před příchodem německé armády. Trvalo až donedávna, než to konečně přiznali. A takových příkladů je nespočet.

Jednou bude i tato část dějin osvětlena, historie nezná žádné tlusté čáry, naopak s postupujícím se rozšiřováním poznatků se vrací znovu a znovu k minulým dějům a přehodnocuje je. Cílem je dohrat se blíž pravdě.

Wladimir Bukowski: Abrechnung mit Moskau, Gustav Lübbe Verlag, 1996.

Akademická stipendia

• Stipendium Marie-Thérèse Reverchon ve výši 30 000 dolarů ročně na rok 2008-2010 je určeno doktorandům, kteří chtějí po dobu dvou let učit a dělat výzkum na katedře francouzského jazyka a literatury na Université McGill. Pro další informace kontaktujte Gillian Lane-Mercier na gillian.lane-mercier@mcgill.ca.

• University of Windsor nabízí roční postdoktorát stipendium pro výzkum historie mezinárodních zdravotnických systémů. Stipendium ve výši 46 000 dolarů je určeno pro období od 1. července 2008 do 30. června 2009. Pro další informace kontaktujte Stevena Palmera na luh@uwindsor.ca

Z posledních dnů 2.světové války:

Telegram Riebertropa Hitlerovi:
SA-NSDAP-KLF-USA-SSSR

Servus Adolf. Nimm sofort deinen alten Pinsel, kaufe dir Farbe und such Arbeit. Situation sehr schlecht. Riebertrop.

Na vědomost se dává, že Mississauga, skoro se 700.000 obyvateli 6.největší město v Kanadě, je ve válečném stavu s mývaly /angl.RACCOON/. Jejich populace se zvyšuje, ale největším problémem je, že se dostanou do jakékoliv běžné nádoby na smetí, takže město přišlo na nový model nádoby, která je schopná těm roztomilým mývalům vzdorovat. Zásadou milovníků přírody není možné je chytat a zabíjet, ani tendy, když se mýval dostane přes tašky na půdu domku. Ve městě stále platí předpis, že nelze kmít divoké kanadské husy. Pro útěchu: Nassau ovládá v noci na 20 tisíc divokých psů a parky v Berlíně ovládají početné rodiny divokých prasátek..

Welzlování a výstava totemů v Zábřehu

K historii česko-kanadských vztahů patří již tradičně Welzlování, festival cestovatelů, dobrodruhů a recesistů v Zábřehu na Moravě. Celá akce se koná jako vzpomínka na legendárního českého dobrodruha, cestovatele a vynálezce Jana Eškyma Welzla. Tento zábrzecký rodák prožil poslední léta svého života v kanadském Dawson City v teritoriu Yukon a je zde také od roku 1948 pochován (viz Mozaika 46/06). Součástí letošního Welzlování (17. ledna - 16. února) bude v Zábřehu také fotografická výstava Totemy - indiánské symboly (erby původních obyvatel). Zájemci o kulturu původních obyvatel Kanady si tyto fotografie mohou prohlédnout od 29. ledna do 29. února v kině Retro, slavnostní vernisáž proběhne 29. ledna od 17 hodin. Výstavu pořádá za podpory Velvyslanectví Kanady v Praze a pod záštitou starosty Ing. Zdeňka Koláře Město Zábřeh a občanská Společnost přátel Kanady a RCI. www.zabreh.cz

Panu M. Topolankovi se mezi krajany v Torontu líbilo, ale daleko zajímavější byl fakt, že ve Washingtonu udělil medaile bratrům Mašínům a sešel se s Josefem Mašínem. Zdůraznil, že to je jeho osobní gesto a že podobně uctí i Milana Paumera v ČR.

Když děláš dobro, řeknou, že ho konáš kvůli sobě: nevadí, konáš dobro.

Když uskutečňuješ své záměry, seikáš se s odpůrci: nevadí, uskutečňuješ je.

Dobro, které konáš, bude možná zitra zapomenuto: nevadí, konáš ho.

Mons. Jaroslav Škarvada, narozený 14.9. 1924 v Praze, oslavil 25.výročí vysvěcení na biskupa. Byl sekretářem kardinála Berana v Římě a řídil pastorační našich krajanů v cizině. Je pravou rukou kardinála Vika v Praze.

Chceš-li zchudnout,

začni krást a v neděli pracovat.

Angela v konte

11. stol. sv. Augustin

Kanadské Listy

INDEPENDENT PUBLICATION
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček
Secretary of the Editorial Board:
Jana Janečková-Hayerová,
Tel.: 905-278-4116
E-mail: mirko.88@allstream.net

Články, objednávky, inseráty, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
„Kanadské Listy“, 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 2A3, Kanada.
List vychází 6x za rok.

Předplatné na 1 rok:
Kanada \$ 20.00
USA \$ 30.00
Zahraničí, letectví \$ 30.00

Sdělení čtenářům v ČR: Dobrovolně
předplatné lze poslat na adresu:
Renáta Kolářová, „Kanadské Listy“,
Máchova 472, 252 63 Roztoky u Prahy,
(tel. po 17 hod. 233 910 340 nebo
e-mail r.kolarova@centrum.cz)

Sdělení čtenářům na Slovensku:
Dobrovolně předplatné lze poslat poštovní
poukázkou typu „C“ nebo v hotovosti
na adresu:
Jaroslav Kašík, „Kanadské Listy“,
Kaliňáková 23, 917 01 Trnava.

Trochu historie

Podnet k založení pracovní skupiny Společnosti pro vědy a umění v Torontě dal Ivan Herben, když mezi nás přijel na jaře v r.1960 a 5.12.téhož roku podle instrukcí gen.tajemníka SVU, dr.J.Nemce z Washingtonu, konala se ustavující schůzka. Stal ji dr.Mario Hikl. Předsedou skupiny se stal básník Míla Zlámal a inž.Mirko Janeček jednatelem. První diskusní večer byl 17.1.1961 s redaktorem RFE Jožkou Pejškarem. Ten se přijel do Toronta také oženit: vzal si sl.Annu Markovou z Minnionas, Man. Dalším úspěšným podnikem byla diskuse o diva-

(905) 823-4944

Dr. George F. Zagal
Dr. Catherine A. Zagal
Dentists

1096 Feeley Court
Mississauga (Clarkson), Ontario L5J 4S5

dle. Postupně přijeli: dr.Ján Papánek, prof.V.Hlavatý a prof.René Wellek. Náš snímek je z výstavy tří čs.malířů v Mezinárodním Institutu 4.6.1961; zleva jsou: dr.Jaroslav Němec, Ant.Iněnička, Anna Škvorová-Vaništová, pěvec Jan Rubec a diplomant-malíř Jaroslav Šejnoha. MJ

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ

"Klub seniorů v Torontě: schůzky jsou každou středu v kostele sv.Václava.-- Víte, že celá pětina kanadských obyvatel se podle nejposlednějších statistik narodila mimo území Kanady? Pokud se týče čerstvých přistěhovalců, nejvíce jich přichází z Asie a Středního východu.-- Odhad: v oblasti Toronta pracuje ilegálně nejméně 20.000 ilegálních "hostů" ze Střední a Jižní Ameriky.-- "KL" se zájmem čte red.Tadeas Lis, který už 20 let řídí polský TV program v Torontě.-- Montrealský Alois logl si v únoru připomněl, že před 60ti lety byl zatčen StBáky ve Františkově Lázních a obviněn z pokusu ilegálního přechodu hranic na západ. Byl vězněn v Čechu a na svobodu se dostal až na amnestii 21.6.1948. V Lubech našel svou manželku a dosud tam má přátele, kteří si pamatují, že byl v městské radě za sociální demokracii.-- V Ste-Catherine, Quebec působí v Bureau vétérinaire náš MDr.V. Dvořák.-- Karel Gott bude v Torontě 11.5., ve Vancouveru 14.5. a v Edmontonu 18.5.2008.-- 58.ColoKan.kongres Českého a slovenského sdružení bude v Calgary, Alta. ve dnech 13.až 15.6.08.-- Rozlučka s populární českou generální konsulkou v Montreálu, paní Vierou Jarešovou, bude 26.3.08.-- Ing.Vlad.Kavan, býv.majitel firmy Ramset Fasteners v Torontě, oslavil "90".-- Novým ontarijským guvernérem se stal p.David Onley.-- Kanadští hokejoví junioři vyhráli v Pardubicích titul mistrů světa. Ve finále porazili Švédy. V tisku byla zmínka, že Češi se naučili hrát hokej díky trenérovi Matěji Bucknovi, který ve 20 letech přivedl svůj team kanadských juniorů "Trail Smoke Eaters" k vítězství na Olympijských hrách. Byl slovenského původu.-- Houslista P.Maceček a pianista F.Jirka budou hrát 26.3. v Unitarian kostele, 175 St.Clair Ave. W. a 30.3. v restauraci "Prague" na Masarykovu.-- Plk.Jiří Kořistka z Waterloo popsal v listu "Dobry den" zážitky z cesty na palubě "Norwegian Sun" z Vancouveru na Aljašku a zpět. Doprovázela ho jeho manželka Anne.-- V roce 1979 redigovala "Nový domov" dvojice amatérů Jan Dočkálek /býv.tobručká krysa/ a Mirko Janeček /zem. inženýr/, administraci vedl Pavel Skok.-- K cestě do Kanady musí mít český pas "strojově čitelnou zónu". O délce pobytu v Kanadě rozhoduje im.úředník za le- tišti, který má v tomto směru velkou pravomoc a rozhoduje na základě pohovoru, kdy zjišťuje zejména účel pobytu v Kanadě.-- Plk.Jerry Milek napsal dopis redakci "Liss.News", ale podle reakce jiných čtenářů poznal, že asi udělal chybu.-- Tisk a kulturu vede na české ambasádě v Ottawě Petra Klobusiaková. Jinak interview p. velvyslance Vošalíka v "European Reporter" v Torontě bylo znamenité a "KL" si dovolily přetisknout text jako angl.úvodník.-- Multikult.festival CARASSAUGA bude letos 23.až 25.5.08. Bude mít 22 pavilonů.-- Koncert, pořádaný 13.2.08 českou ambasadou v Ottawě, byl provotřídní.-- V Ottawě se má skutečně "Cross-cultural

Když se krajanka Jiřina Škarecká stala členkou Klubu seniorů na Cawthra Rd. v Mississauze, brzy vynikla jako nejlepší hráčka badmingtonu. Její manžel Rudolf se zas svou pilí dostal do vedení Camera-klubu.

Monument to Victims of Communism". Plán ko-ordinuje krajanka Z.Hahnová. Kons.ministr J.Kenney slibil podporu./Rádi by vyhráli v příštích fed.volbách ve všech 16ti obvodech v Torontě a okolí.-- Angl.lord C.Black je konečně za mřížemi na slunné Floridě.-- Lékaři varují: pozor na rakovinu kůže při opalování! Doporučují karotenové kapsle z lékárnky nebo kvanta mrkve.-- Manželé Volanovi v Montreálu slaví letos oba své 90.narozeniny.-- J.Janík z Montreálu z Polešovic navázal kontakt s ní prof.Alenou Kulheimovou /Uh.hradiště/.-- Prof.Peter Brock, roč. 1920, expert na polabské Slováky a Polsko, zemřel v Torontě 13.7.2007. Vydal na 30 knih a napsal stovky odborných článků.-- N.Bardachová zemřela ve Vancouveru, BC 28.10.07.-- Toronto Opera Theatre má tel.č./416/366-7723.-- Česká harfistka Kateřina Inglichová měla úspěch při koncertu Mozartové společností v Torontě.-- L.Novotný zamýšlí ko-ordinovat zájezdy českých of Canada "In Service of Art" do Kanady a USA. Tel./416/ 929-3432.-- Absolutním vítězem of Humanity": R.Wall-Lake Louise Winterstart Festivalu byl krajan Jan Hudec.-- Ruda lenberg, N.Mandella, Da- Maštalyř je spokojen s "KL". Dal nám chuť do další práce. lai lama a Aung Suu Kyi.

Nejnovější české bestsellery,

pohádky, historické i romantické romány, dětské knihy, kuchyně, detektivky a biografie 100 různých CD (hudba, pohádky, mluvené slovo), naučné i zábavné CDROM, filmy na DVD, křesťanské, slovníky, učebnice, kalendáře, CZ nálepky, karty, hračky a další české věci

Vyžádejte si katalog slovenských knih!

Volejte, pište, mailujte, rádi se Vám budeme věnovat!

Navštivte naše webové stránky

www.czech-books.com

Lenka
nebo volejte zdarma 1 877 287 1015

Storzer

1652 Mountbatten Place, Victoria, BC-V8S 5J9.

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hod.:
pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Znárný zubní lékař dr.Jiří G.Zagal nás informoval, že za vyjímečně jasné noci 20.února 2008 pozoroval s členy Mississauga Astronomical Society u hlavní městské knihovny zatmění měsíce. Měsíc doslova hýřil všemi barvami. Příští zatmění určitě bude v roce 2010 a firma Tim Horton prý bude v kiosku rozdávat kávu.

Když jsme v 80.letech dali dohromady Mississauga Wallenberg Committee a náš Švéd se stal čestným občanem Kanady, podporoval nás rektor University v Mississauze, prof.Desmond Morton. Učí nyní na McGill v Montreálu a stojí s námi ve snaze, aby kan.postovní správa vdala 4 známky v serii Hon.Citizens

O LETCÍCH

Další smutná zpráva: v Neratovicích zemřel 8.3.2008 čs.stíhací pilot v RAF č.7885-36, plk. Pavel Tauber. Sloužil u 310.peruti a narodil se v Postřekově /Činčosko/ 29.6.1920.

Oceněný válečný hrdina: letecký pes

Britové uctili památku

vlčáka Antise, který za své
hrdinství získal medaili.

LONDÝN Vlčák Antis českého válečného pilota Vojtěcha Bozděcha, člena Královského letectva (RAF), byl ve čtvrtek mezi zvířaty připomínanými na hřbitově veteránů válečných hrdinů v londýnském hřbitově.

Ceremoniál se uskutečnil u příležitosti obnovení tohoto hřbitova. Antis, který se zúčastnil více než 30 náletů na Německo, pomohl po válce Bozděchovi uprchnout z Československa zpět do Británie.

Antis je od roku 1949 držitelem medaile Marie Dickinové, která se v Británii uděluje hrdinským zvířatům a je obdobou Viktoriina kříže pro lidské hrdiny. Medaili dosud získalo celkem 26 psů, 32 holubů a jedna kočka. Antis byl dokonce prvním nehrabivým zvířetem, které toto nejvyšší možné vojenské vyznamenání pro zvířata obdrželo. Kromě toho, že byl letecký pes, zachránil Antis v Liverpoolu několik lidí při náletech život. Nakonec po komunistickém puči v Československu, když Bozděch uprchl ze země, svého pána zachránil před pohraničníkem, který na přehazích chtěl střel.

O Antisovi a jeho pánovi vyšla v roce 2000 v Česku kniha Ivety Irvingové Vlčák Ant: Hrdinný letec RAF v Británii. Jejich osud zapsal rovněž skotského autora Hamisha Rosse, který o nich napsal biografii Freedom in the Air: A Czech Flyer & His Aircrew Dog. Ta vyšla loni v srpnu. Zájem o zfilmování jejich příběhu měli údajně i hollywoodští filmoví producenti, ale nakonec z natáčení sešlo.

Tisíckrát slyšel zvonky Lorety...

Nebýt bohatého barokního průčelí Lorety a slyšitelné blaholíživých loretánských zvonků, zpívajících pravidelně „Tisíckrát pozdravujeme tebe“, mohli bychom snadno toto zákoutí uložené mezi Hradčany, Pohorelec a Nový Svět přejít. Leží tak trochu stranou. Dekadent Jiří Karásek ze Lvovic kdysi psal o sepiovém přísavku, který se po Loreti rozlévá za soumraku, a malíř Jan Zrzavý v mystickém vytržení pravil: „Tolik je tam na Loreti nebe, takový klid a světo, až jsem trnul krásou tohoto místa.“

Ale jsme v Praze, kde je vše lyrické hned napadáno temným virem dramatu. V samém sousedství Lorety, přímo za zdí, se v areálu bývalého vojenského soudu a vězení z dob mocnářských nachází „Domeček“. Říká se Domeček a hned by se chtělo rýmovat ve zdvořilých: domeček-zvoneček-s komínky krabička-úhledná pastička. Patrový úhledný domeček je totiž domem hrůzy, obkládán mračnou z dob, kdy nad Prahou vlál hákový kříž i krvavá rudá vlajka.

Je červnové odpoledne letošního roku, otevřeli se pancéřová vrata a do hrůzy vedoucí k „Domečku“ vstupuje vysoký hubený muž, ročník narození 1918, rodem Moravák, trvale bydlící Velká Británie. Přítel na poslední návštěvu staré vlasti. Otakar Černý, plukovník ve výslužbě, předválečný letec, který utekl z protektorátu, aby mohl bojovat s nacisty v řadách britského letectva. V roce 1941, kdy nacisté vítězně táhli Evropou, Černý jako radiotelegrafista 311. čs. bombardovací perutě létal nad Třetí říší: cíl Berlin, Hannover, Hamburk, Brémy. Osudným se mu stal šestnáctý bojový let – jeho posádka musela ze zasaženého letadla vyskákat a Černý padl do zajetí. V roce 1944 byl eskortován do Prahy – pracel na hradecký Domeček.

Prochází s Otakarem Černým celým areálem. Vysoká zeď kolem dokola, průchod na bývalý vězeňský dvůr, kde dnes stojí monotonně garáže, několik schodů a na vyvýšeném asfal-

tovém plácku patrová budova onoho Domečku. Dnes je objekt v majetku ministerstva vnitra a sídlí zde speciální útvar. „Tady mě vozili do Pečkárny na výslechy, tady byl velký plac, kde jsme míčky chodili dokola,“ ukazuje směrem k rohu pan Černý a vysvětluje své anglické družce, jak byl tehdy s dalšími českými letci odsouzen k trestu smrti, ale nacisté se je nakonec neodvážili popravit.

Ve stínu pod kaštaný se zastavíme. Pan Černý se dívá do země, jako by hledal v betonovém prachu své dávné stopy. A tu od Lorety přiletí něžná zvonočka – Tisíckrát pozdravujeme tebe... Málomluvný letec prohodí: „Ty zvony byly pro nás jako hlas jiného světa. Teď devět let později...“ Otakar Černý byl totiž hned po únoru 1948 – to se mu zrovna narodil syn – zatčen a v jednom z prvních monstrprocesů odsouzen ke 3 a půl letům. A vyslyšen byl znovu v hradeckém „Domečku“, kde tehdy pro změnu řádila OBZ, vojenská obdoba civilní Státní bezpečnosti, velitel Pergl a v rajkách sadistický vyšetřovatel přezdívaný Sucha lipa. Jako vězení byl „Domeček“ ideální ke střežení i utajení všech zvuků, zejména řevu dozorců a nářků tyranů. Vcházíme s panem Černým do přízemí chodby – vysoké stropy, lednická, bývající dříve celé dnes kuchyňka, jinde kanceláře nebo ubytovatel místností. Otakar Černý prochází místnostmi a kontroluje podlahy: „Někde tady by měla být ještě moje pilka, donesli mi ji sem v botě mi přátelé. Ale nepoužil jsem ji a zastrčil do skříně v podlaze – čekal jsem, až manželka se synem odjedou do Británie. Kde ta pilka může být?“

Otakar Černému, starému zkušenému útočníku, se podařilo v roce 1950 zhrnout z bolševického tábora v Dolním Jitříně – z vlasti, za kterou nasazoval krk, utekl do Německa, jež za války bombardoval. Šestadesátiletý vysoký hubený muž vychází branou z areálu „Domečku“ a pomalu stoupá po kočících hlavách Kapucínské ulice. Otočí se a udělá fotografii. Zadí se ještě k Loreti, kterou nikdy neviděl, ale tisíckrát slyšel.

MILOS DOLEŽAL

ODEŠLA LEGENDA

Praha, Ministerstvo obrany, Na Valech v Dejvicích, květen 1995: setkání u příležitosti 50.výročí konce Druhé světové války. Na snímku je vlevo plk.Bohuslav Velvarský,RAF No.788543. Po leho levici je jeho manželka Zdena, jeho věrná a trpělivá partnerka od roku 1946. Jejich vzorný manželství zachytil Bob kresbou, když se dověděl, že byl povýšen na plukovníka v.v. V ní přiznal, že byla de facto jeho generálem:objevila se ve dveřích kuchyně a říká: "Pohov! Pohov, plukovníku! Tady je tvůj generál.. Až voloupáš kartofle a umeješ nádoby, tak je nástup v prádelně!" Přiznal se vydavatel t.l., že pod svým generálem trpěl rád.

Přesměno: nar.25.1.1916 v Uh. Ostrohu, který tam byl na výcviku. Zemřel v únoru 1997 v Cardiffu /Wales/. --Plk.A.Tolar má ulici v Ořechově. --Hanuš Salz dal dohromady knihu "Letectví a město Plzeň", 1924-1939, 500 stran A-4, 410 fotografií. --Let.instruktor A.Strejček z Kralup slaví brzy "76". Nikdy se nesmířil s tím, jak se náš národ "odmínil" záp.letcům a uspořádal na 30 let.výstav a pronesl desítky přednášek a besed. Vážil si spolupráce s "KL". Řada jeho modelů je součástí Letecké síně plk.Horala v hotelu DIXO v Praze.

--Majorkou čs.letectva v Anglii byla Luisa Abrahamsová, nar.21.5.1910. Po únoru 48 ponáhala čs.disentu. --Přátelé nezapomínají na genmjr.Aloise Šišku /15.5.1914-9.9.2003/. V r.2003 dostal Řád Bílého lva. --V Plzni byla odhalena pam.deska na počest genmjr.Jiřího Hartmana,DFC. --Jiří Blažek s několika přáteli podnikl 12 expedic do zahraničí po stopách čs.válečných letců. --2 letouny ČSA nesou názvy: "K.Janoušek" a "Josef Ocelka". --Plk.A.Polák odhalil panátní čs.letcům 311.perutě v Tainu. Byl tam i plk.W.Kausers,M.C. --

Letošní narozeniny čs.RAF letců: E.Boček 85, Jan Svoboda-Scott 90, Jiří Poláček 95, Jiří Roden 85, A.Dubec 85, K.Nový-Schick 85, Hugo Mellion 90, A.Polák 85, Milan Malý 85, M.Štandera 90, Otakar Černý 90, Fr.Mlejnecký 90 a Ivan Schwarz 85. V Kanadě: Václav Kadlčík-Kadlick bude mít 17.9. "89", ale jeho adresu nemáme. Pochází z Ratíškovice u Hodonína. -- Vyšla knížka o L.Šronovi: "RAF fighting pilot". Nemělo by být "bojující pilot"? --Historik F.Srp prostudoval v Anglii dokumenty týkající se angl.esa Roberta R.Stanford-Tucka a shrnul je v článku "Námořní kadet" pro "Kaleidoskop". Dotyčný sestřelil 27 nepřátelských letounů. Je tam foto pěti angl.es s gen.Gallandem/104 sestřelil.

Dne 5.února 2008 zemřel náhle v Abbotsfordu,BC známý válečný letec,kreslíř a spisovatel plk.let. Bohuslav /Bob/ Velvarský. Narodil se 22.září 1921 ve Strašicích u Rokycan. Měšťanku skončil v Mirosově; pak šel do Zlína do Baťovy školy práce /seděl vedle Emila Zátopyka/. Stal se členem Masarykovy Let.ligy. V den svých 18.narozenin v roce 1939 se pokusil projít Rakouskem do Jugoslávie, byl Gestapem chycen a poslán do pracovního tábora v Říši. Na stavbě autostrády v Eisenachu /Thüringen/ se 5 chlapců rozhodlo utéct do Jugoslávie, ale jen třem se to podařilo; za dramatických okolností přešli Alpy u Triglavu. Bohuslav s dvěma kamarády byl v Belénradě zapsán do Cizinecké legie a poslán do Syrie. Když Francie kapitulovala, odešli k anglické armádě a následně k čs.jednotce pod pplk.K.Klapálem. Koncem roku 1941 se Bohuš dostal do obklíčeného Tobruku a sloužil tam do konce roku 1942, kdy Čechoslováci byli posláni do Anglie. Okamžitě se přihlásil do pilotní školy a absolvoval tvrdý letecký výcvik v Kanadě /Coaldale a Medicine Hat, Alberta/. V Anglii prošel dalším výcvikem; sám doznal, že skutečným stíhacím letcem se stal díky majorovi R.Přidovi. Byl přidělen do 313.čs.RAF perutě, pod č.788543. Doprovázel angl.bombardovací svazy nad Francií a jinde. Dostal 9 vyznamenání, včetně dvou čs.válečných křížů. Po návratu do ČSR, šel do civilu a byl v Praze v reklamním oddělení firmy MICHELIN. Do Anglie se dostal s manželkou díky falešným pasům. Byl přijat do RAF a po výcviku se stal příslušníkem angl.54.Squadrony v Odihamu, která se mj. věnovala skupinové akrobacii letounů typu Vampire a Meteor. Peruč přeletěla ve formaci 2x Atlantic a předváděla akrobacii v Kanadě a v USA. Po pěti letech služby odešel do civilu a přestěhoval se s manželkou Zdenou do Kanady. Pracoval 30 let jako návrhář a technolog; říkal s hrdostí, že každá větší stavba ve Vancouveru a okolí obsahuje kus jeho snažení. Pracoval i pro firmu EATON. Stal se hlavním organizátorem ročního ABBOTSFORD AIR SHOW; v roce 1982 pozval na tuto událost jednoho z nejlepších německých válečných es: generála Wl. Gallanda /sestřelil 70 spojeneckých letadel/. Tyž rok pozval také pilota Luftwaffe F.Stiglera /sestřelil 28 letadel a sám byl sestřelen 18x/. Stigler žil v té době v Surrey,BC a stal se Bohušovým hlavním pomocníkem při organizování Leteckých dní v Abbotsfordu. Bob si zalétal kdykoliv se mu naskytla příležitost: měl v ruce knýpl Zlín-142 a L-39 "Albatrosa". B.Velvarský se stal čestným občanem rodiny Strašic a založil i "Klub rodáků ze Strašic. MJ

O VOJÁCÍCH

Podle zprávy, kterou nám z Leamington Spa poslal br. Jiří Pavel, resignoval v únoru t.r. z vedení ČSOJ v zahraničí, mimo gen.mjr.gšt. Kašpara, také jednatel ústředí V.Levin. Nástupci se nenašli. Na popud letců má být svolána mimořádná schůze v březnu, ale jak dopadla jsme se před uzavěrkou tohoto čísla nedověděli. Náznaky byly, že se vedení Obce ujme letci. K článku o Milovi Kašparovi sluší dodat, že má právo psát za svým jménem zkratky PSC a CdeG a že mluví perfektně francouzsky. V Anglii se stýkal s polským gen.Maczkem, válečným velitelem 1.polské pancéřové divize. Míla Kašpar se zasloužil o setkání čs.legionářů v r. 1990, ale byl kritizován za to, že na angl. vojenských základnách našlo ubytování a snídani 56 účastníků z ČSR, ale jejich kamarádi ze zámoří museli bydlet po hotelích, narychlo sehnanych podle měnicí, že bude jmenován čs.ministrem obrany, ale p.prez.Havel se rozhodl pro kom.generála Vacka. Vzdor tomu, doprovázel V.Havla v Brookwoodu, když tam byl na návštěvě. Pro úplnost sluší zaznamenat, že Míla dostal Čs.vál.kříž, Croix de Guerre/1940/ a Ordinul Steaua Romaniei/1945/. Jen jedna záhada zůstává: psal se M.F.Kašpar, co znamená písmeno "F"? Jeho otec byl Josef. -- Už je to 8 let, co v Austrálii zemřel plk.Kurt Herrmann, krycím jménem K.Čerkovský; bojoval na vých.frontě v oddílu mjr.Kovpaka. -- Plk.Josef Svatoň z Holland Landing, Ont. znal za války dobře štkpt.Josefa Kejdu, který byl komunisty vězněn 13 let. -- V Přerově zemřel gen.Jan Paroulek, 85. --

Gen.mjr.v.v. Miloslav Kašpar, narozený 12.2. 1914 v Praze, je uváděn jako zpravodajský důstojník, který měl několik krycích jmen /E. Johnson, mjr. Patočka, Pré-jean/. S manželkou Pavlou má 2 syny. Maturoval v Praze. Vojnu začal v Olomouci a VA v Hranicích dokončil v r.1937. Už 18.3.1939 uprchl do Polska a přijal nabídku polských zpravodajců. Dne 29.8. byl zařazen ke 4.rotě čs.jednotky v Krakově. Z Polska se chtěl dostat do Rumunska, ale byl v Rakovci zajat Sověty. 2 internace v Orankách se dostal do Agde k 1.čs.pěšímu pluku. Vyznamenal se v bojích na Loire a do Anglie se dostal 7.7.40. Sloužil u 1.pěšího praporu čs.brigády jako osvětový důstojník. Po čtyřech angl.kurzech se stal dokonce šéfem zpravodajského oddělení brigády. Jako kpt. byl odvelen k Britům a od května 44. sloužil v Londýně na IV, pod gen.Bartíkem. Od března 45 doprovázel čs.politika na Slovensku. Pak bojoval od Vsetína do Prahy. Pomohl při transferu něm. obyvatelstva, pak šel na VŠ tam i učil taktiku. Po únoru 48 odešel do Bavorska a v Anglii šel k angl.zpravodajcům. Sloužil mj. na Kypru a do penze šel v r. 1978. V r.1990 se stal gen.mjr., i za to, že po dlouhá léta vedl Čs.Obec legionářskou v zahraničí v Warlinghamu, Surrey. Pokusil se vydávat exilové "Národní Osvobození" a když v únoru 2008 na funkci starosty resignoval, neodchovával svého nástupce. MJ

ODEŠEL VZORNÝ VOJÁK

Sdělení, že v Torontě zemřel 2.2. 2008 plk.Tibor Gregor, bylo bez jeho typické fotografie jaksi suché. Bez té fajfky prý neudělal ani krok. Zřejmě by měla patřit do Baťova Muzea v Torontě, vedle jeho vojenských bagančat. Narodil se 25.4.1919 v Levoči, gymnásium absolvoval v Košicích. V r.1937 dostal stipendium na London School of Economics a po Mnichovu zůstal v Anglii jako uprchlík; Rotariáni mu pomohli s prac.povoláním. Stal se nástrojařem. K čs.brigádě se připojil v lednu 1940, když jí velel gen.Miroslav. V r.1942 se oženil s Helen Lorenzovou, studentkou umění a měli syna Jana. Nejdříve sloužil jako technický důstojník 2.tankového praporu. S Čs.tankovou brigádou se účastnil obléhání Dunkirku. S ní se pak vrátil do vlasti, ale brzy se začal setkávat s lidmi, kteří mu vytýkali, že za války bojoval na nepravé straně barikády a vrátil se s rodinou do Anglie už na podzim 1945. Řídil továrnu na umělé hmoty a přišla dcera Anne. Když Helen Gregorová dostala nabídku místa od Ontario College of Art, rodina se přestěhovala do Kanady. Helen zemřela v r.1989. Tibor působil v různých firmách. Za práci pro tělesně postižené se stal čestným občanem Winnipegu. Jeho koníčkem vedle tenisu byla práce pro ROTARY CLUB a v této organizaci se dostal na přední místa v Kanadě.

☺ Jeden bránc při odvodu byl tak kráikozraký, že nepřečetl na tabuli ani jedno písmenko. Nakonec aktivní v Royal Canho však přece jen odvedl s poznámkou: „Specialista nadian Military Institute a v RC Legion.“

Sokolské jednoty v čs. zahraničním vojsku

Za druhé světové války odešel větší počet sokolských příslušníků za hranice, aby se zbraní v ruce mohli bojovat za osvobození vlasti od nacistů, a kde to bylo možné, pokračovali také v sokolské činnosti. Cvičili se v Polsku, v Malých Bronowicích v Krakově, ve Francii, na sokolské louce na Marně, v táborech tvořících se jednotek čs. zahraničního vojska v Tours a v Agde a na leteckých základnách na západě i na východě. Po pádu Francie pokračovala sokolská činnost u čs. jednotek v Anglii v Chomondeley Parku, v Morceton-Morell, v Leamingtonu a všude, kde se čs. brigáda a čs. letecké perutě nacházely.

Sokolská jednotka u pozemní armády, Sokol Leamington, měla, jak hlášeno na župní valné hromadě konané 3. června 1943 v Londýně, 485 členů. Později, jak uvedl Rudolf Lukaščík ve své přednášce 1. července 1945 v Praze, měla sokolská jednotka u pozemní armády 800 členů.

Sokolská jednotka u 310. stíhací letecké perutě byla ustavena 1. srpna 1940 a po celou dobu války vykazovala pravidelnou letovčickou a sportovní činnost a svými členy se účastnila veřejných cvičení před anglickou veřejností.

Sokolská jednotka u 311. bombardovací letecké perutě byla ustavena 14. ledna 1941 na letecké základně East Wretham a při svém ustavení vykazovala 78 členů. Jejími členy byli kromě sokolů také bývalí příslušníci Orla a Dělnických tělocvičných jednot (DTJ), kteří ještě před ustavením sokolské jednotky sestavili společně prohlášení „o dohodě v zájmu jednoty a společných tělocvičných cílů, pracovat za války společně v sokolské organizaci a po válce se zasazovat o jednotné vedení československé tělocvičkovy pod jménem Sokol“. Valnou hromadou byl starostou zvolen podporučík Jaromír Král, jednatel kapitan Josef Doubek. Dalšími členy výboru byli major Josef Šnajdr, poručík František Jiroušek, podporučík Jaroslav Parýk, nadporučík František Taiber, kapitan Jindřich Vnouček.

Kromě pravidelné tělocvičné činnosti pořádala jednotka kulturní a společenské podniky a četná veřejná vystoupení. Obdobně jako ostatní sokolské jednoty u zahraničního vojska utrpěla jednotka válečné ztráty - první starosta jednoty Jaromír Král byl dva dny po svém zvolení sestřelen při náletu nad Wilhelmshaven, náčelník Josef Cibulka zastával funkci jen dva měsíce, 12. března 1941 byl sestřelen nad Severním mořem. Novým starostou byl zvolen F. Taiber, novým náčelníkem rotmistr Ambrož Brijar. Počet členů se stále zvyšoval a v letech 1941 a 1942 vykazovala jednotka přes dvě stě členů. Po F. Taiberovi byl starostou zvolen kapitan J. Doubek a na poslední valné hromadě v roce 1944 byl starostou zvolen štábní kapitan Lubomír Svátek, náčelníkem A. Brijar, vzdělavatelem rotmistr Bohuslav Jaroš, jednatel kapitan J. Doubek.

Sokolská jednotka u 312. stíhací letecké perutě vykazovala rovněž stálou tělocvičnou činnost a spolu s ostatními jednotkami se podílela na organizaci propagačních vystoupení před britskou veřejností. Ukázka z knihy Jana Waldaufa "Sokol-malé dějiny velké myšlenky".

Policie zjišťuje, zda se bývalý náčelník gšt. P. Štefka protizákonně neobohatil. -- Režisér filmu "Atentát", Jiří Sequens, nar. 23.4.1922, zemřel v Praze 21.1.2008. -- Mino-metník od Sokolova plk. Ing. A. Becz oslavil "91". Pracuje obětavě v kanceláři Čs.Obce legionářské v Praze. -- Tragický konec "vlasovců" v Čechách v r.45 popsal L.Mare-da v "NO" v září 1991. -- J.Baška se stal novým ministrem obrany SR. -- V parku na Slovanech v Plzni byl dokončen pomník vál.veteránům z Afganistánu, WW2 a Bosny. -- Y.Irvingová spolupracuje s e-legantní voj.revue "Kaleidoskop", Kafkova 19,160 41 Praha 6. Šéfred.je Jindra Svitáková. -- Voj.přídělcem ČR v USA se stal brig.gen.Emil Dupis, velvyslancem je Petr Kolář. -- Vincenc Koutník byl za války partyzánem. V r.46. se zapojil do proti-kom.odboje, dostal doživotí. Propuštěn po 16-ti letech. Data: 19.7.1911-21.7.2007. -- Gen.O.Páleník dostal "Cenu Prostějova" za velení našim vojákům v Afganistánu. -- Voj.policisté M.Král a M.Šovčík zachránili přesnou střelbou diplomata ČR před teroristy tamtéž. -- Premiéra filmu "Tobruk" bude 10.9.2008. -- Historik Tomáš Netopil objevil u Irkutsku hřbitov 120ti čs.legionářů z I.sv.války. Také sokl sochy Mistra F.Bílka. Sochu objednal u místní firmy. Tomáš už obnovil pomník legionářů v Buzuluku. -- Vyšla kniha J.Šolce "Po boku prezidenta", pojednává o F.Noravovi a jeho zpravodajské službě. -- Plk. Jan Horal očistil sochu dr.EB, kterou pomalovali čeští neonacisté. -- V Plzni žije brig.gen.A. Husník. -- 4 důstojníci z Kanceláře prez.ČR byli obviněni z podvodných fin.machinací. -- 19.7.07 zemřel v Brně plk.MUDr.M. Beneš, bývalý jednatel místní odb. ČSOJ. Organizoval zájezdy do Francie. -- Ve Victorii, BC 26.11.2007 zemřel Ludvík Václavínek, MJ

DALŠÍ ZAPOMENUTÝ HRDINA

Krajané na Novém Zélandě a v Austrálii byli s velvyslancem České republiky Karlem Pazourkem velmi spokojeni a neradi se s ním loučili, když ve své diplomatické kariéře postoupil dál. Vyjimečná byla jeho snaha najít žijící čs. veterány 2.světové války a doručit jim i osobně/ čestnou medaili Ministerstva obrany ČR. Byl uveřejněn i seznam 29ti, o kterých věděl. Byla i naděje, že se přihlásí další, o kterých nevěděl. Zatím se ozval batovec Stanislav Jedovnický. Sloužil v britské armádě v Singapuru a jinde na Dálném východě. Válku přežil a svou vojenskou kariéru skončil v hodnosti vojína. Jeho jméno je uvedeno na desce u vchodu čs. Národního domu v Sydney. Vojín v.v. Stanislav Jedovnický nejen p.Pazourkovi odpustil, že nebyl mezi 29ti vyjmenovanými, ale přišel na oficiální rozlučku s ním. Dostal od něho aspoň Medaili Ministerstva zahraničí ČR. /Zpráva o tom měl "Vestník Sokola Sydney", v únoru 2008, na straně 15.. MJ

LUSTIG VYDAL KNIHU Z ARABSKO-IZRAELSKÉ VÁLKY

Novela Arnošta Lustiga Nemáme na vybranou, kterou představil veřejnosti, se odehrává během jediné noci příměří arabsko-izraelského konfliktu nedlouho po skončení druhé světové války. Autor v ní využil svých zkušeností novináře. Knihu, která čtenáře přenesla do atmosféry formujícího se židovského státu, vydala společnost Euromedia Group v nakladatelství Odeon.

Stále svěží Lustig (nar. 1926) řekl, že kniha je o tom, co člověk musí udělat, aby mohl žít sám se sebou. To právě udělal pilot v jeho knize, který se rozhodl pomstít své spolubojovníky. Jejich letoun selhal, oni se dostali do rukou arabských vesníčanů a ti je umučili. V knize nabyli ani láska. Hlavní hrdina pilot a jeho přítel novinář se zamíluje do jedné dívky, příslušnice izraelské armády.

O PARAŠUTISTECH

Komisař parašutistů

Máme-li hovořit o parašutistech ze severu Čech, kteří bojovali na různých frontách 2. světové války proti fašismu, nesmíme zapomenout na muže, který nejednoho z nich na náročnou práci v týlu nepřítelů politicky připravoval. Shodou okolností jde také o Severočechy.

Byl jím německý komunistův Augustin Schramm, který se narodil 2. března 1907 v Horním Růžodole na Liberecku. Soudruh Schramm vstoupil do KSČ v roce 1927 a v 30. letech pracoval jako vedoucí funkcionář Komsoolu a Svazu mladých. Jako zástupce mládeže byl proto v roce 1931 zvolen na VI. sjezdu strany za člena ÚV KSČ.

V roce 1939 ilegálně odchází do SSSR, kde kromě politické práce v zahraničním vedení KSČ prochází i náročným výcvikem se zaměřením pro politickoorganizační práci v týlu nepřítelů v elitních školách parašutistů v Kušarenkově u Ufy a Nagorně v Moskvě.

Nakonec sice vysazen nebyl, ale v červnu 1944 je určen jako politický komisař čs. školního praporu ve výcvikové škole partyzánských organizátorů při Ukrajinském sboru partyzánského hnutí (USPH) ve Svjatošinu u Kyjeva.

Dne 26. září 1944 se slává čs. zmocněním v partyzánském sboru při válečné radě 1. ukrajinského frontu, který převzal tehdy okupovaný ÚSPH. Když 20. ledna 1945 tento úkol převzal partyzánský sbor při válečné radě 4. ukrajinského frontu, přechází sem rovněž Augustin Schramm v hodnosti majora jako čs. politický instruktor pro přípravu parašutistů z Československa.

Po osvobození pracoval A. Schramm v sekretariátu ÚV KSČ, kde vedl tzv. partyzánské oddělení.

Č.Šikola byl činný i jako spisovatel: s JUDr. Jar. Pospíšilem např. vydal vynikající knížku "Nešli stejnou cestou".

--Data o Jiřím Štokmanovi: 17.4.1920 Buchlovice-17.6.1981 Monterey, Kalifornie. Také velitel desantu "CLAY", Ant. Bartoš, zemřel v USA. --Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu /ÚDV/zveřejnil toto: v říjnu 1995 vyslal do Liberce dva své pracovníky /Vondráka a Havla/, aby na popud JUDr. Jakerleho zašli za K. Daníčkem/nar.v r.1909/. Ten jim sdělil, že se v r.1952 dověděl od Otty Schramma, že Jana Masaryka připravil o život jeho bratr Augustin, s dvěma agenty NKVD. Otto ten rok uprchl do Anglie.

Historik Neil Roes prozradil vydavateli t.l., že v anglickém městečku E-verton mají na radnici tuto desku. Dostali ji darem od G/C Hockeyho v roce 1991 a je to přesná kopie pamětních desek, které daroval Ležákům a do kostela v Rosslově ulici v Praze. Je naděje, že ta ukradená "pražská" bude z ní okopírována. Syn Rona Hockeyho je informován.

O SKAUTECH

Važte si toho, čím nás obdařila bohatá náruč Marky přírody a svojí skromností a pilí budujte přátelství mezi lidmi dobré vůle

T. R. R. R.

L. Hromádka z Washingtonu napsal pro "Hlasy národa" článek "Co se v mládí naučíš, k stáří jako když najdeš". Týká se námořnických uzlů. --Skaut Jan Janša-V. Podhorský z Jablonného n. Orlicí napsal a vydal 3 knížky: "Síla jednotlivce", "Zničení a obnova" a "Bříza". --O. Bastl-MEDVĚD přednáší v Praze na FF UK a v Ústí n. L. Plánuje navrhnout, aby se čestným členem Skautského Institutu stal In Memoriam roztocký Jiří Bayer-BYE GAN. Ředitelem SI ABS je J. Kovařík-KOSVA. --Nejlepší SCOUT SHOP v jižním Ontariu: 165 Randall Rd., Oakville, Ont. Tel. /905/338-9135. --Br. Vratislav Scherks zemřel v Hradci Kr. 23.1.2005. Přátelé nezapomínají. --Poslanec Ing. Petr Bratský-BRÁČKA napsal report o loňském Svět. Jamboree v Anglii. Vedl de facto výpravu 300 českých skautek a skautů. Už se těší na příští Jamboree ve Švédsku v r. 2011. --Dobré čtení: "Hledání společné cesty", podtitulek: Problémy v Junáku a jejich řešení, 136 stran. Bájedné jsou "zpívající obrázky" L. Růska-ŠAMANA. Sestavil kolektiv kolem "Činu". --Vynikající vedoucí oddílu ve Zlíně: Jiří Matoušek, 21. Za nejtěžší zkoušku považuje bobříka mlčení. --J. Karafiát-KARTA se znal se ždenkem Slavíkem, který žil po srpnu 68 v Kanadě. Nemá rád, když se "falšuje skautská historie". Stále pátrá, kdo položil v r. 1950 na hrob TGM v Lánech básničku: "Tak jako maják

v mocný ryk do vln rozbouraných moří, tak věčně jméno T.G. Masaryk ve věmech českých srdcích hoří!" Tato básně byla v r. 1978 k "28. X." rozšiřována po Praze pomocí telefonních seznamů v budkách. Do-provázela KARTU Bartolomějskou a jáchymovskými lágry. --Ing. Vlado Balejka-FAKÍR má adresu: 29414 Bay-end Drive, Rancio Paulo Verde, CA. 90275, USA. Je ročník 1921 a stále čilý. --J. Cihlář-PEP se snaží vyřešit "nedorozumění" s br. J. Ilackem-SIDEI. Jinak: PEPŮV syn Michal je známým grafikem v Buštěhradu. Nedávno vydal se svou ženou V. Richterovou fotografickou knihu o Kubě. --J. Materna-KEI má adresu: Heřmanice 8, 509 06 Nová Paka. Vede tamní skauty. Jeho dobý přítel v Mikulově, Milan Dufek-POPEL, uvažuje o návštěvě

Kanady. --J. Groh-GAM /Na Vyhlídce 41, 664 12 Oslavany/ je nadšen snahou získat pro Čs. Obec legionářskou býv. vilu TGM na Visu v Republice chorvatské. Má snad zájem o místo správce. Jinak byl unesen kanadskou skautskou známkou k 100. výročí založení světového skautingu. --V. Samek z Holic dostal v květnu 1945 z rukou R. Plajnera "Junácký kříž" za vlist 1939-1945". V letech 1946-48 udržoval čilý styk s dr. Šmol-kou z Radia Canada v Montrealu. Br. Samek se zasloužil o to, že kanadské vysílání mělo skautskou relaci o činnosti skautů v ČR. Není divu, že StBáci se o "kanadského špióna" zajímali. --Po naší žádosti o posouzení "KL", zkušební znalec Lubor Růžek /Kevoluční 667/1, 784 Ol Litovel/ jim po technické stránce vytkl na tučot chyb. Jeho sbírku básní "Mozaika" jsme pochválili, zvláště verše příležitostné /srazy maturantů, novoročenky atd./ . Pozoruhodná je jeho báseň "Osmička".

ODEŠEL ČESTMÍR ŠIKOLA

Podle našich voj. historiků byl vůbec nejlepší telegrafista ze všech čs. válečných parašutistů, bez ohledu, zda přišli ze Západu či odjinud. Obvykle se citují tyto cifry: vyslal na 800 depeší a přijal z Londýna 300 instrukcí. Narodil se 28.11.1919 v Mukařově u Žel. Brodu a zemřel 29.2.2008 na Malé Škále. Přinášíme ukázkou z článku, kterou o něm v roce 2005 napsal Luďek Navara v M-Ž-Dnes:

Na podzim 1942 je dali poprvé dohromady. Samozřejmě „nanečisto“, ale skupina Clay-Eva už byla na světě. Pak spolu budou žít rok, kdy se budou spoléhat jen jeden na druhého.

Velitele skupiny byl Antonín Bartoš, Jiří Štokman byl šifrantem a Šikola telegrafistou. Skákali padákem, učili se cvičně plnit zpravodajské úkoly. Všechno to však trvalo nějak příliš dlouho. Navíc se ještě ukázalo, že nemohou letět přes Německo, bylo to příliš nebezpečné. Čekali je tedy dlouhá cesta do jižní Itálie, odkud měli doletět nad území protektorátu přes Jugoslávii a Maďarsko. To už se psal rok 1944.

O půlnoci z 12. na 13. dubna se v letadle rozsvítilo červené světlo. Skákali. Dopadli v pořádku, seskočili na východní Moravě u Bystřice pod Hostynem. Všichni si na poslední chvíli přefíkali své vymyšlené (krycí) životní příběhy, kontrolovali falešné doklady. Všichni měli ampulku s jedem pro krajní případy. „Neměli jsme v kritické situaci jiné východisko než zemřít, dostat se gestapu do rukou by nebylo nic příjemného,“ říká dnes.

Vlastně měli mít štěstí. Už při seskoku je viděl protektorátní četník, ale neohlásil to. A čeští vlastenci jim budou pomáhat vlastními prostředky. Rada z nich kvůli tomu skončí v

koncentračních táborech. Ale přišli obyčejní lidé, kteří jim poskytnou pomoc - to bude jejich největší „tajná zbraň“. „Nejraději vzpomínám na to, že jsem se za války dostal mezi lidi, kteří mi pomáhali.“ vzpomíná dnes. Takže mohli začít pracovat - budovat síť spolupracovníků a hlavně vysílat. Do Londýna.

Za rok působení získali informace o ledašém. Například do Londýna poslali zprávu o továrnách, kde se vyráběly rakety V1 a V2, které nacisté využívali na bombardování Londýna.

Sám Šikola suvil vysíláním celkem 130 hodin.

Ale pak, když jim na severovýchodní Moravě hořela půda pod nohama, začalo jít do tuhého. Stáhli se na jih.

„Situaci, kdy jsem měl strach o život, bylo víc. Nejobtížnější to bylo v Tvrdonicích, tam to bylo opravdu těžké,“ říká.

V Tvrdonicích skupina málem skončila. Bylo to začátkem února, když gestapo obklíčilo dům, ve kterém se skrýval velitel Bartoš. Ten spal a na útěk bylo nejednou pozdě. Divoká přesměška skončila pro velitele skupiny šťastně. Zůstal za ním jeden mrtvý Němec a dva zranění. Bartoš ještě stihl varovat své druhy ve vedlejší vesnici. Ale objevilo se ještě další nebezpečí. Nacisté uvažovali o pomstě. Jednou z možností bylo posílit vybrané tvrdonické muže pro výsrahu a připravit tak obci osud podobný Lidicím či Ležákům. Nakonec si to rozmysleli, konec války už byl přece jen blízku. „Oddechli jsme si,“ vzpomínal na tehdejší „dobré zprávy“ později Šikola.

Skupina se však musela skrývat. Měnila útočiště, muži přespávali občas ve vinohradnických boudách, u obřevých vlastenců, kde se dalo. A pak přišel konec války. Velitel Bartoš se rozjel do Košic, kde prozatímne jednala vláda, a dovezl dva pytle. V nich byly uniformy s hodnostní poručíka, jedna z nich byla pro Šikolu. Šikola se stal vzápětí kapitánem a v normální zemi by ho čekala šťastná budoucnost v armádě. Jenže Československo nemělo být normální zemi.

„Samozřejmě, jedna totální střídala druhou, obě měly něco společného. Svým postojem či jednáním jsem se snažil bojovat proti oběma,“ říká.

Nebezpečný bojovník

Ze je nebezpečný bojovník, to však věděli i komunisté. Takže putoval do vězení, našelšit „jen“ na dva a půl roku. Než ho zavázli, stihl ještě zakopat u svého domu v Malé Škále to nejceněnější - pistoli, s níž vyskočil z letadla nad Moravou. Snad se jednou bude hodit. Netušil, že ji budou hledat minohledáčkou až po pádu komunismu po dvaadvaceti letech...

Když ho komunisté zatýkali, vy-padalo to skoro jako manévry. Všechny cesty na Malou Škálu byly sítěny. Jeho případ dostal na starost obávaný prokurátor Karel Vaš, který po pádu komunismu čelil obvi-nění z justiční vraždy generála Heli-odora Píky (soudy ho ale nakonec nepotrestaly). Šikolovi „přišli“ neo-známení trestného činu, konkrétně to, že neudal kamaráda, který se rozhodl odejít do zahraničí za svobodným životem.

A tehdy se Šikolu poprvé komu-nisté pokusili „odsítnout“ od jeho vlastní minulosti, od jeho hrdin-ských úspěchů z války. Netušil, že o svou minulost bude tvrdě bojovat až do konce života.

„Soud tehdy rozhodl, že mne zha-vují všech vyznání. Ale jestli někdo něco udělal, toho vás přeci nikdo nezahaví,“ říká dnes. Jeho dva spolubojovníci stihli emigrovat, on zůstal. „Dřív jsem toho trochu lito-val, dnes už ne. Na útěk jsem nepo-myslel, musel bych opustit manžel-ku,“ říká.

Ale po pádu komunismu si musel

JUNÁK

VAŠ SKAUTŮ A SKAUTEK Č. STŘEDNÍHO HOŘEŠOV

ještě vybojovat další kolo boje. Tentokrát už beze zbraní. Šlo jen o „malířskou“, o to, že se Šikolovi nelíbilo, jak komunističtí historikové popisovali pohled na válečné dějiny. V knize, jejímž spoluautorem je současný předseda KSČM Miroslav Grebeníček, se píše, že vysadkáci z Londýna neměli za úkol bojovat proti nacistům, ale rozvracet komunistický odboj. Což se Šikoly, který z války nezištně spolupracoval i s komunisty, dotklo.

Zaloval Grebeníčka, požadoval omluvu. Šéf komunistů (k případu byl nyní znovu dotazován, ale aniž vyslechl otázku, položil telefon) se však hájil tím, že autorem příslušné pasáže je jeho spoluautor. Bylo to chytré, spoluautor je totiž po smrti.

„Samozřejmě, že je to spor o minulost, o to, jak se na ni dívat. Komunisté si přisuzovali dobré věci ve svůj prospěch,“ říká Šikola.

Začímco svůj boj proti nacistickým okupantům vyhrál, boj s Grebeníčkem už do vítězného konce dotáhnout nedokázal. Soudci si případ přehazovali sem a tam a po pěti letech, když soud jeho žalobu poněkudlikrát zamítl, mu došla trpělivost a další odvolání už nepodal.

aktuality Čs.ústav zahraniční /Karmelitská 25,POBox 95, 118 31 Praha 1/slavi
letos 80 let činnosti. Předsedou je neúnavný Jaromír Šlápota.O hi-
storickou část "Bulletinu" se stará dobře informovaný Josef Kolínský.--Nejaktivnější
spolkem v Horní Černé u Lanškrouna je Klub důchodců. Stále aktivní je "Královna valaš-
ských frgálů" Emilie Šilarová.--V listopadu 2007 zemřel na býv.Podkarpatské Rusi "apoštol
chudých",Ludvík Palarčík. Článek o něm přinesl list "Podkarpatská Rus". V č.4/2007 je ú-

Pardubický hejtman

Po smrti M.Rabase byl novým hejtnanem zvolen Ing.Ivo Toman. Získal 43 hlasů z mož-
ných 45ti. Ponechá si také rezort dopravy. Správce krajského majetku se stal Miroslav Mareš.Jen tak dál!

B. Čelovský šel svou cestou

HISTORICKÁ LEKCE

Do prostředí českých historiků vůbec nezapadal. Od jeho generačních druhů ho dělila propast zkušenosti, osudu a snad i temperamentu. Jeho curriculum vitae svědčí o dobrodružné povaze, plni a zarputilosti hraničící s umanutostí. Narodil se v roce 1923 v Heřmanicích u Ostravy jako druhé dítě nezámožných rodičů - jeho otec byl výpravčí a matka nejprve výčepní a později majitelka obchůdku s dámským prádlem. Sotva patnáctiletý utekl z domova do Polska, aby se připojil k exilovému vojsku. "Matka za mnou do Krakova přijela, dala mi pár facek a vzala mě domů," vzpomínal na to v rozhovoru s Pavlem Palečkem. Od února 1943 byl nasazen na práci v Německu a na konci války jen náhodou unikl popravě, když se chtěl připojit k partyzánům v Beskydech. Po válce začal studovat právo a politicky se angažovat. Již tehdy jednal nekompromisně a impulzivně. V pamětech Šel jsem svou cestou vzpomíná, jak jej jako člena národně-socialistické strany v květnu 1946 "vytočil" povolební komentář Ivana Herbeny v Českém slově: "Okamžitě jsem zašel do holešovického sekretariátu strany, a věrně své nátuře, roztrhal jsem před očima funkcionáři členskou legitimaci." V listopadu 1948 odešel do exilu a v roce 1950 zakotvil v Kanadě. Vystudoval historii a v roce 1958 německy vydal knihu Mnichovská dohoda 1938, která se setkává s nelibostí sudetoněmeckých kruhů, komunistických historiků v Československu i části českého exilu. Dodnes však zůstává jednou ze základních monografií k tématu. Ve stejném roce se nechal s vědomím kanadské kontrarozvědky naverbovat jako dvojitý agent československou Státní bezpečností, po tři roky tahal její důstojníky za nos a zásoboval je falešnými zprávami. Výsledkem akce bylo vyhoštění rezidenta StB, který pracoval pod diplomatickým krytím, z Kanady. Ve své nové vlasti nedostal možnost pokračovat v akademické kariéře, a proto až do roku 1990 zastával různé funkce v tamní státní správě a působil také jako poradce několika politiků. O jeho nekonformní povaze svědčí to, že několikrát vystoupil proti plýtvání veřejnými prostředky nebo proti nekompetentním nadřazeným. V historické práci pokračoval až jako penzista po návratu do vlasti na počátku 90. let. O generaci či dvě mladší kolegy školi v produktivě. Za patnáct let vydal deset knih, které se na velmi vysoké úrovni věnují různým problémům soudobých dějin (exilová politika, komunistická represe, německá politika v protektorátu apod.) a tři knihy memoárové. Zkušenost z doby protektorátu, během kterého zahynulo několik jeho kamarádů, jej přivedla k vlastenectví, které někdy nabývalo až šovinistické rysy. Nedůvěry k Němcům, zejména sudetským, se nezbavil nikdy. Řadu českých intelektuálů a vědců, kteří dostali stipendia či granty z německých nadací, vinil z prodejnosti. Rozpoutal také neúspěšnou kampaň proti tomu, že velkou část českého tisku - také Lidové noviny - vlastní německá společnost. Svou hlavní domněnku, že němečtí vydavatelé nutí redakce zastávat proněmecká stanoviska, nikdy nepodložil průkaznými fakty. Rysy kampaně měla také jeho kritika historika Jana Klěna, kterého prýnil za jeho komunistickou minulost, politikaření a nadbíhání Němcům. Vody dnešní české historiografie jsou poklidné, stojaté a zatuchlé. Bořivoj Čelovský je v posledních zhruba patnácti letech vydatně čeřil. Svou nezkrotností působil na své okolí jako přírodní živěl. Před rokem se odmlčel, spoután těžkou nemocí. Zemřel v úterý 12. února. PETR KOURA

Snímek Bořivoje /Borise/ Čelovského je z roku 1997, když se svou lotyšskou manželkou Veronikou navštívil Mississaugu. Jejich syn Andrew žije v Ottawě, dcera Sandy v Londýně /Anglie/. Boris se narodil 8.9.1923 v Heřmanicích a zemřel 12.2.2008 v Ostravě.Na jeho pohřbu pronulvil zasvěceně jeho dlouholetý přítel Medoslav Borák, ředitel Slezského Muzea v Opavě. Je třeba poznamenat,že všude,kde se mluví v životopise Čelovského,že se angažoval pro NDP,znamená to stranu sociálně demokratickou,která hrála v Kanadě často roli "jazýčku na váze". Jiní o tom mluví,ale Boris nepopíral,že díky své spolupráci s čs.kom. rozvědkou /s vědomím kan.fed.policie/ dostal do Kanady svou matku.Boris byl

Kniha roku 2007

Jako každý rok, tak i v letošním roce byla vyhlášena anketa o nejlepší knihu uplynulého roku. Na základě hlasování, kdy byly osloveny osobnosti z oblasti literatury - spisovatelé, překladatelé, publicisté, kritici, editoři, nakladatelé atd., byly vyhlášeny tyto výsledky: Jako první se umístila a titul Kniha roku získala *Korespondence I a II Jiří Voskovec a Jan Werich*. Edici připravil Ladislav Matejka. Vydal Jiří Tomáš - nakladatelství Akropolis ve spolupráci s nadací Jana a Medy Mládkových. Jiří Voskovec i Jan Werich svou korespondenci podle náznaků psali s vědomím, že možná jednou bude vydána. Jan Werich si navíc byl vědom toho, že se z V+W stává mýtus, který jsou schopni polidštit jedině oni dva svou vlastní společnou prací. A nakonec dnes to jediné, co může překonat jejich mýtus, je právě na dárku vedená korespondence, z níž vycházejí jako skuteční lidé a ne jako legendy.

Švejnar: Budu za pět let kandidovat, když budu ted' úspěšný

Praha - Neúspěšný kandidát z prezidentské volby Jan Švejnar by za pět let chtěl znovu kandidovat na prezidenta, pokud v budoucích pěti letech úspěšně ve své snaze pomáhat ČR. Řekl to v rozhovoru pro Hospodářské noviny. Míni také, že způsob, jakým se prezentuje znovuzvolený prezident Václav Klaus, není hodný důstojného prezidenta.

Švejnar HN řekl, že zatím nechce zahájit kampaň za své zvolení prezidentem za pět let, ale chce předložit nová témata pro diskusi. "Pokud ve svých tématech uspěji, tak by to přirozeně mohlo vést ke kandidatuře na prezidenta," uvedl. Podivil se také, že Klaus po svém zvolení začal útočit na jeho program. Prezident dva dny po volbě televizi Prima řekl, že Švejnarovy projevy byly banální a prázdné. "Očekával bych, že takový člověk bude jednat okamžitě gentlemany se všemi politickými stranami a politiky," řekl HN Švejnar. "Ukazuje to (Klausova kritika Švejnar) víceméně jeho (Klausův) charakter, že i po volbě pokračuje dál způsobem, který není hodný důstojného prezidenta," dodal.

Klaus je podle něj politicky velice slabý prezident, protože prý vyhrál velmi těsně po šestém kole volby. Stejně jako před pěti lety mu zvolení umožnili komunisté, i když tentokrát nepřímo, myslí si Švejnar.

JEŠTĚ K ÚNORU 48

Na otázku „Jak se k tehdejší události stavěl syn prvního československého prezidenta Jan Masaryk?“ Jiří Ješ odpověděl:

„Ten rozhodně komunistům zdaleka nevěřil tolik, jako jim v té chvíli věřil Beneš. Ale přesto, jelikož slíbil otcí, že Benešovu politiku bude sledovat, tak se ve Spojených národěch choval v tomto duchu a stavěl se dokonce i proti Spojeným státům americkým, což mu způsobilo i to, že prezident Truman ho odmítl jednou přijmout v Americe, čemuž se Jan Masaryk velice divil. A když pak došlo k věci, to znamená před tím dnem, než Gottwald přišel z toho Hradu, se Masaryk nepřipojil k ostatním ministrům, nepodal demisi, a tím vlastně rozhodl o celé věci, protože ostatní si nespočítali, že když jich nebude třináct, a Masaryk by býval ten třináctý, tak že vláda nepadá, nýbrž ji pouze stačí doplnit. čehož Gottwald mistrně využil, a prezidentu Benešovi nezbylo nic jiného než jeho návratu vyhovět.“

1928 v redakci "Lidových novin".Byl přítel Jan Mahena.Pro českou literaturu objevil Jana "Eskyma" Wolzla.--Jan Fritz stále vede SPOKAN: Společnost pro spolupráci s Kanadou",Na Ořechovce 51,162 00 Praha 6.--Vyšla kniha J.Kmenty "Knotr hrázek"O králi českého podsvětí.--Ředitelkou Gymázia Pardubice je ing.Jitka Svobodová.--Zánecký Resort Detenice stojí za návštěvu.--S.Velek z Luhačovic je právě na cestě lodí kolem světa.Má trvat 100 dní.--V Národním technickém Muzeu v Praze mají unikát: sportovní automobil JANA 750,jenž v r.1935 zviřezil na trase Praha-Bratislava-Praha,při průměrné rychlosti 114 km/hod.--E.Uhrová napsala pro "Krásnou paní" článek "Elegantní maninka a poslankyně Milada Horáková,25.12.1901-27.6.1950".--"Magazín Dnes"měl článek "Dagmar Veškrnová-třeštidlo i starostlivá máma"; hrála v 50ti filmech a seriálech.--U B.Bystrice se opravuje barokní zámek Antol,býv.sídlo bulharských carů.--Během vánočního koncertu v Husově kapli v Rostokách u Prahy zpívali:Jiří Příbyl a Renáta Vítová.Pořad doprovázel vtipný Pavel Vondruška.--V Havelkově ulici č.2,v Praze 3, je Ústav pro studium totalitních režimů.

ČECHOSLOVÁCI V ZAHRAŇÍ

V Berlíně narazí turistů na památky po býv. české vesnici, např. v Rixdorfu. Po posledním českém rychtáři Wanzlíkovi /1819-1877/ je tam stále Wanzlikpfad. --S.F. Borton nám z Austrálie sdělil, že únos dr. E. Beneše plánoval v létě r. 1948 také syn Anelie Posse-Brázdové, Slavo. /EB byl příliš nemocen./ --Otec J. Vojtek rediguje v Anglii odborně farní "Věstník": udržuje ovečky pohromadě a dává jim "soutěžní otázky" a semtam vhodný vtíp. --Oldřich Haselman hlásí z Uruguaye menší zdravotní problémy. --Nový český velvyslanec v Austrálii se krajské veřejnosti tam vhodně představil dopisem v kraj. tisku. Jmenuje se Juraj Čmiel. --8.2.08 zemřel v Brisbane, Qld. známý krajan Jan Driml, nar. 16. 1.

CHANAN ROZEN

Krajan, zakladatel Ligy přátelství Izrael - Československo, předseda Izraelské společnosti přátel ČR, generální honorární konzul ČR

Chanan Rozen (Valtr Rosenzweig) se narodil 24. září 1918 v Moravské Ostravě. Koncem roku 1938 odešel se dvěma bratry ilegálně do tehdejší Palestiny. První léta strávil v kibucu Sarid. V letech 1939-1948 byl aktivním příslušníkem Hagany. Po vzniku Izraele založil společně s dalšími Ligu přátelství Izrael - Československo a od roku 1951 byl jejím generálním tajemníkem. Uskutečnil řadu akcí podporujících česko-izraelské vztahy. Byla to např. izraelská účast na vysazení růžového sadu v Lidicích, účast izraelských umělců na festivalu Pražské jaro, účast izraelské kinematografie na festivalu v Karlových Varech apod. Významně se také zasloužil o udělení medailí účastníkům Slovenského národního povstání žijícím v Izraeli. Inicioval výstavu dětských kreseb a básní z terezínského ghetta v památníku Jad Vašem v Izraeli. Spolu s Maxem Brodem se podílel na uspořádání výstavy o Kafkovi v roce 1964 a ve stejném roce zajistil vydání knihy *Terezínské dětské kresby a básně* v hebrejštině.

V roce 1965 mu jako prvnímu izraelskému občanovi byla udělena zlatá medaile Československé společnosti pro mezinárodní styky. Veřejně protestoval proti přerušení diplomatických styků mezi Československem a Izraelem.

Po vpádu vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR v roce 1968 vyzýval jako předseda Ligy izraelskou veřejnost k demonstracím a k vyjádření solidarity. Od roku 1975 se angažoval v obecní správě a byl zvolen členem městské rady města Ramat Gan. V letech 1983-1989 zde vykonával funkci náměstka primátora. Po obnovení diplomatických vztahů mezi oběma zeměmi v roce 1990 obnovila svou činnost také Liga přátelství Izrael - Československo pod novým názvem Společnost přátel Izrael - Česko - Slovensko. Chanan Rozen byl jednomyslně zvolen jejím

1923 v Praze. --Na Tasmanii zemřela Věra Houdková, roz. Maršálková. --Na Pardubice a veslování v Arose vzpomíná ráda Marie Zdráhalová ve Wellingtonu, NZ. Za mlada byla Liniová. --President NSR udělil 11.2.08 Záslužný kříž prof. Karlu Máchovi, který studoval filozofii, politologii a historii na KU v Praze a odešel do Německa v r. 1978. Je expert tzv. integrální antropologie. /Informace máme od našeho čtenáře V. Křepelky ze Švýcarska./ --Galerie Krause stále má adresu: Tumbelenstr. 37, 8330 Pfäffikon, Switzerland. --Byl hromadný vrah Ivan Milat /zabil 12 studentek z Evropy kolem Sydney/ českého původu. --Krajané v Chorvatsku mají dvojjazyčné občanské průkazy. --Ve Vídni zemřel známý kat. duchovní Karel Zachař-přítel mnohých. --Světové dny mládeže budou v Sydney/Austrálii/ mezi 15. a 20.7.08. Účast přislíbil současný papež. --V Naardenu v Holandsku je památník J.A. Komenského od r. 1920. Jeho hrob je jinde. --Díky L. Roučkovi dostáváme "EURO-Zprávy" z Bruselu. --Cígle-rův archiv je uložen v Can-beře. Napsal 12 knih o imigran-tech. Také knihovna v Sydney má několik beden jeho prací. S M. Janěčkem sestavil unikátní "Strom jazyků". Za války byl nasazen v Klecanech.

V říjnu 1991 navázal kontakt s rodnou Ostravou. Tam také prosadil návrh na pořádání vzpomínkových akcí při výročí první deportace evropských Židů z Ostravy do Niska (18. října 1939). V roce 1994 bylo Chananu Rozenovi uděleno čestné občanství města Ostravy. 28. října 1998 propůjčil prezident České republiky Václav Havel Chananu Rozenovi Řád bílého lva za zvláště vynikající zásluhy ve prospěch České republiky.

Pan Rozen každoročně organizuje zaslání dětských kreseb z města Ramat Gan do Lidic, čímž zajišťuje účast Izraele na mezinárodní dětské výtvarné výstavě LIDICE. Předseda shromáždění na připomínku obětí ghetta Terezín a na připomínku českých a slovenských Židů, kteří byli zavražděni nacisty v období druhé světové války. Organizuje vzájemné pamětní, kulturní a umělecké události v Izraeli a České republice. Svědomitě a obětavě vykonává funkci generálního honorárního konzula České republiky.

13. února letošního roku oslavil v Anglii své 92. narozeniny profesor Jaroslav Krejčí. Narodil se v roce 1916 v Polešovicích u Uher-ského Hradiště, v Praze vystudoval práva, za ním okupace byl činný v odboji. Po válce pracoval ve Státním plánovacím úřadu a v Národní bance. V roce 1954 dostal za "velezradu" 10 let a byl vězněn do roku 1960. Do exilu odešel v srpnu 1968. Byl profesorem oboru evropských studií na Univerzitě v Lancasteru v Anglii, napsal 5 knih. Byl činný v Čs. sociální demokracii v exilu a v SVU. Je to muž moudrý, vzdělaný, demokrat celým založením a socialistou přesvědčením. MJ.

Kupuji či vyměňuji pohlednice, známky, bankovky, dopisnice, mince atd. s celým světem. J. Kříž, 50724 Dětenice 25, ČR.

NAŠI V USA

V Cumtong, Georgia, USA, žije stoprocentní Valach, pedagog Petr Motyka. Vyznal svou lásku Vsetínu a okolí v č. 19/2007 vlastivědné revue "Valašsko". --Českým velvyslancem u Spojených národů je dr. Martin Palouš, narozen v Praze 14.10.1950. Vystudoval práva, chemii a filosofii na UK v Praze, byl jedním z prvních signatářů Charty 77 a zakládající člen Občanského fóra. Náměstek ministra zahraničí, autor celé řady knih. Přednášel 1.3.08 v pracovní skupině SVU v New Yorku na téma "Jan Patočka about the Czechs". --Cenu Nadace Vize 97 manželů Havlových dostal americký psycholog českého původu Stanislav Grof. Vyšel metodou holotropního dýchání, která odkrývá potlačené problémy lidské psychiky. --Velkolepý Den sv. Patrika a sv. Josefa slavili v Clevelandu naši krajané za doprovodu známé Hronkovy kapely. Pěvecký sbor JITRO z Hradce Králové vystoupil 7. a 8.6.08. Zprávu nám poslal Joe Kocáb. --Z New Yorku se ozvala dr. Milada Klátílová, vdova po Františkovi. --V Austinu, TX čte "KL" paní Edith Táborská, vdova po dr. Eduardu Táborském, který byl za války osobním tajemníkem dr. EB. --V Charlotte, Severní Karolína žije spokojeně Zbyněk Vlček s paní, syn váln. zpravodajce, gen. Václava Vlčka. --V Hicksville, NY zemřel Harry Vacek. --Hon. konzul ČR v St. Paul, MN, Josef Mestenhauer, je mezi krajanů oblíbený. Pomáhá, kde může. --Podle prof. Jana Kmenty z U. of Michigan jsou "KL" "unikátní, zajímavé a výborně psané". --Z Houston, TX se ozvala paní Marie Grabová, vdova po známém am. novináři. --John M. Tomček, PO Box 7293, Austin, Tx. 78713, se pokouší založit na Texaské univerzitě katedru folkloristiky. Kdo může pomoci? --Npor. J. Křivák ze Surfside, FL, uvítal kanadské skautské známky, které vyšly k 100. výročí založení Světového skautského hnutí. Jeho čiperná paní je ze Slovenska, ale rozumí si báječně. --12.1.08 zemřel v Chicagu, IL. polunorový exulant Josef Borýšek, nar. 5.9.1942 v Horním Němci. Pomáhal hodně v Ústředně moravských spolcích. --Věra Fusková si z Aljašky zaletěla do Anglie, kde měla úspěšnou operaci kyčle. --V. Pačes, nar. 2.2.1941, expert na poli molekulární genetiky, přednášel v Chicagu a na Yale University. --Z Vermontu se ozvali Benešovi. Paní Věra je roz. Součková z Pardubic, má syna a 2 koně, 2 psy a jednoho papouška. Otec rodiny, Petr, žil delší čas v Torontu a rád na své přátele tam vzpomíná. --Manželé Křížovi oslavili v Kalifornii zlatou svatbu. Odešli ven po únoru 48. --Sedláčanský rodák, roč. 1925/ Miroslav Plavec žije s manželkou Zdeňkou ve Filadelfii. Inspiroval Američany, jak vypustit družici pro výzkum hvězd v ultrafialovém světle. Působil také v Kanadě. Dostal Nušlovu cenu od České astronom. spol.

IRENA KIRKLANDOVÁ

22.8.1925 Praha-24.1.2007 Washington.

Krajan, zastánkyně demokracie, lidských práv, práv pracujících a uprchlíků

Irena Kirklandová, roz. Neumannová, se narodila 22. srpna 1925 v Praze v rodině architekta. Její dědeček byl za Rakouska-Uherska poslancem parlamentu, strýc se stal ministrem v první československé vládě. V květnu 1943 byla s rodinou transportována do terezínského ghetta, v listopadu 1944 byla převezena do Osvětimi. Irena Kirklandová, roz. Neumannová, se narodila 22. srpna 1925 v Praze v rodině architekta. Její dědeček byl za Rakouska-Uherska poslancem parlamentu, strýc se stal ministrem v první československé vládě. V květnu 1943 byla s rodinou transportována do terezínského ghetta, v listopadu 1944 byla převezena do Osvětimi.

Jako zázrakem přežila a vrátila se do Prahy. Již na podzim 1945 byla po intenzivní přípravě přijata na Karlovu univerzitu. Stala se členkou strany sociálních demokratů a tajemnicí její studentské organizace. Po komunistickém převratu v únoru 1948 byla pro své politické názory a aktivity zatčena a vyslýchána, odmítla však podepsat udání na své přátele. Po několika týdnech byla propuštěna a v krátké době emigrovala do Izraele.

Po kratších pobytech v Londýně a Paříži se usadila v USA, kde v roce 1973 uzavřela manželství s Lane Kirklandem, generálním tajemníkem American Federation of Labor and Congress of Industrial Organizations (AFL-CIO, Americká federace odborových svazů - Kongres průmyslových organizací), největší federace odborových svazů v USA.

Manželství bylo výjimečné díky spojení kulturního a intelektuálního dědictví českých zemí a svědectví o dvou nejhorších totalitních režimech 20. století, jak je zosobňovala Irena Kirklandová. Lane Kirkland, který pocházel z amerického jihu, byl zásadovým a neoblomným předsedou největší federace odborových svazů na světě. Stal se oporou hnutí za sociální spravedlnost nejen v USA, ale i v zemích s diktátorskými režimy. V sedmdesátých a osmdesátých letech 20. století byl dům manželů Kirklandových centrem rozvíjejícího se hnutí za svobodu. Alexandr Solženicyn, Vladimir Bukovskij či kurdský vůdce Mustafa Barzani se u Kirklandových setkávali s politiky a nejvyššími volenými zástupci USA. V r. 1981, po vzestupu Solidarity v Polsku, udělila organizace International Rescue Committee manželům Kirklandovým Cenu svobody. Irena Kirklandová byla oceněna za svoji oddanost boji za lidská práva ve světě, za pomoc uprchlíkům, za pomoc a získání podpory hnutí Solidarity. Následně se stala členkou představenstva International Rescue Committee a pokračovala ve svém zápasu za práva uprchlíků ve světě, zejména ve Vietnamu a Iráku. Věřila, že v obou zemích mají Spojené státy mimořádný závazek pomoci obětem totalitního režimu a války.

Irena Kirklandová byla neobyčejnou osobností, ženou s pevnými názory a hlubokým demokratickým přesvědčením a pocitem odpovědnosti za pomoc lidem bojujícím proti diktátorským režimům. Tyto ideály jsou pevným základem přátelství mezi Českou republikou a Spojenými státy. Po více než třetí desetiletí byla v USA osobností reprezentující zápas za demokracii ve světě, za lidská práva a za pomoc uprchlíkům.